

Folketingets Beskæftigelsesudvalg
Christiansborg
1240 København K

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

T 72 20 50 00
E bm@bm.dk
www.bm.dk

CVR 10172748
EAN 5798000398566

Beskæftigelsesudvalget har i brev af 21. oktober 2015 stillet følgende spørgsmål nr. 30 (BEU alm. del), som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra ikkemedlem af udvalget Trine Torp (SF).

13. november 2015

J.nr. 15/13968/2015-5174

Spørgsmål nr. 30:

”Hvad er ministerens kommentar til artiklen i newsbreak.dk den 19. oktober 2015 <http://newsbreak.dk/de-lavtloennede-betaler-for-flygtninge-besparelse>, og til Lis Ravn Ebbesens, socialudvalgsformand i Kolding Kommune, bemærkning om, at ønsket om at beskære ydelserne til flygtninge og asylsøgere vil føre til, at nedsættelse af de vejledende rådighedsbeløb vil blive gældende for alle øvrige midlertidige ydelsesgrupper for borgere på kontanthjælp, uddannelseshjælp, arbejdsløshedsdagpenge, sygedagpenge, revalidering, ledighedsydelse og borgere i ressourceforløb?

Er det tilsigtet, at nedsættelse af de vejledende rådighedsbeløb skal gælde alle øvrige midlertidige ydelsesgrupper for borgere på kontanthjælp, uddannelseshjælp, arbejdsløshedsdagpenge, sygedagpenge, revalidering, ledighedsydelse og borgere i ressourceforløb? I bekræftende fald hvad er begrundelsen for dette?”

Endeligt svar:

Indførelse af en ny ydelse eller ændring af de eksisterende ydelser har ikke som udgangspunkt konsekvenser for, hvordan kommunerne skal vurdere ansøgninger om hjælp i særlige tilfælde.

Efter reglerne om hjælp i særlige tilfælde kan kommunerne yde hjælp til rimelige og nødvendige udgifter til borgere, som står i en særligt vanskelig økonomisk situation. Ved behandling af sager om hjælp i særlige tilfælde gælder det, at kommunen altid skal foretage en konkret individuel vurdering af borgerens situation. Den konkrete, individuelle vurdering gælder dels i forhold til det udgiftsbehov, borgeren har, dels i forhold til borgerens samlede økonomiske situation.

Kommunen skal altid vurdere, om ansøgeren selv har mulighed for at afholde udgiften ud fra størrelsen af ansøgerens indtægter og formue. Kommunen skal også vurdere, om ansøgeren ved en rimelig tilrettelæggelse af sin økonomi selv burde have kunnet afholde udgiften eventuelt over en kortere eller længere periode.

Lovgivningen stiller hverken krav om eller forhindrer, at kommunerne anvender vejledende rådighedsbeløb som led i administrationen, og lovgivningen indeholder ikke regler om, hvordan vejledende rådighedsbeløb kan fastsættes.

Den enkelte kommune kan fastsætte vejledende retningslinjer for fx rådighedsbeløb med henblik på at gøre sagsbehandlingen mere ensartet og gennemskuelig.

Det er kommunen, der beslutter, hvordan vejledende rådighedsbeløb skal opgøres, og om der skal fastsættes forskellige vejledende rådighedsbeløb for forskellige grupper af borgere.

Det afgørende er, at rådighedsbeløb udelukkende kan anvendes som *vejledende retningslinjer*. Der skal foretages en konkret og individuel vurdering – både af borgerens økonomi og af, om udgiften er rimelig og nødvendig. Derfor kan eventuelle kommunale beregninger af rådighedsbeløb alene anvendes som bidrag til en konkret individuel vurdering og ikke som et objektivi grundlag for en afgørelse.

En borger har således ikke krav på at få hjælp til særlige udgifter, alene fordi vedkommende har et rådighedsbeløb, der ligger under hvad en given kommune har beregnet som et vejledende rådighedsbeløb, ligesom kommunen ikke kan afvise en ansøgning om hjælp til særlige udgifter alene med henvisning til, at borgerens rådighedsbeløb ligger over en eventuel kommunal beregning af et vejledende rådighedsbeløb.

Venlig hilsen

Jørn Neergaard Larsen